

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ludvíka Davida (soudce zpravodaj), soudkyně Kateřiny Šimáčkové a soudce Davida Uhlíře o ústavní stížnosti stěžovatelky **HUSKY CZ s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Hutská 2985/5, zastoupené Mgr. Daliborem Franzem, advokátem se sídlem Praha 2, Římská 36, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013 č. j. 8 Afs 40/2012-68 a proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 1. 2011 č. j. ÚOHS-R84/2009/HS-1260/2011/310/KPo, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Průběh řízení před správními orgány a obecnými soudy

1. Včas a řádně podanou ústavní stížností se stěžovatelka pro tvrzený zásah do ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a do ústavně zaručeného práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod domáhala zrušení v záhlaví označených rozhodnutí orgánů veřejné moci.

2. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2013 č. j. 8 Afs 40/2012-68 zamítl kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2012 č. j. 62 Af 24/2011-159, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 1. 2011 č. j. ÚOHS-R84/2009/HS-1260/2011/310/KPo. Předmětným správním aktem došlo k zamítnutí rozkladu stěžovatelky a potvrzení rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

ze dne 11. 5. 2009 č. j. ÚOHS-S076/2008/KD-5304/2009/820 o uložení pokuty stěžovatelce ve výši 2 316 000 Kč za porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatelka se správního deliktu dopustila tím, že se svými odběrateli provozujícími internetové obchody uzavřela a plnila zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, které mohly vést k narušení hospodářské soutěže na trhu velkoobchodní distribuce zboží pro outdoorové vybavení.

3. Nejvyšší správní soud odůvodnil zamítnutí kasační stížnosti mj. zákonností a přípustností důkazu v podobě záznamu telefonního hovoru ze dne 27. 4. 2007 mezi obchodním manažerem dodavatele (stěžovatelky) a spolupracovníkem odběratelky, který byl pořízen bez vědomí manažera stěžovatelky a použit v řízení o správním deliktu. Kasační soud konstatoval, že je nutno v každém případě hodnotit, že dochází ke střetu ústavně chráněných zájmů, a to zájmu na ochraně soukromí účastníků telefonního hovoru a zájmu společnosti na objasnění a potrestání správního deliktu. V tomto směru lze mít za významné, zda je důkaz základem pro závěr o skutkovém stavu nebo zda toliko podporuje skutková zjištění plynoucí z ostatních důkazů. Nahrávka telefonického rozhovoru byla v dané věci podpurným důkazem. Základem skutkového stavu byla elektronická komunikace uvnitř stěžovatelky a mezi stěžovatelkou a odběrateli. Informace, které vyplynuly z nahrávky, byly v souladu s tím, co se podávalo z elektronické komunikace. Nenastal tak případ, kdy by správní orgán musel hodnotit dvě skupiny protichůdných důkazů, kdy by jedna skupina byla reprezentována pouze utajeně pořízenou nahrávkou. Nahrávka mimoto nebyla pořízena z iniciativy správního orgánu. Nejvyšší správní soud uzavřel, že pořízení záznamu telefonního hovoru za účelem ochrany a zachování podmínek spravedlivého soutěžního prostředí nepřekročilo přijatelnou míru zásahu do základního práva na ochranu soukromí. Proto bylo možné předmětný záznam použít v řízení jako důkaz.

II.

Obsah ústavní stížnosti

4. V ústavní stížnosti bylo argumentováno nesprávným hodnocením důkazů, nepřípustným důkazem v podobě nahrávky telefonního hovoru i neprovedením stěžovatelkou navrhaných důkazů, resp. nemožností klást v soudním řízení svědkovi (synu odběratelky) otázky podle vlastní úvahy.

5. K nezákonnosti dokazování záznamem telefonního hovoru stěžovatelka uvedla, že v soudním řízení bylo nutno provést řádný test legitimacy a přiměřenosti použití takového důkazu. Východiskem je usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010 sp. zn. IV. ÚS 2425/09, podle něhož se má zkoumat, zda byla zaznamenána soukromá či veřejná událost a komu byl určen získaný materiál. Jak vyplynulo z průběhu soudního řízení, syn odběratelky se před pořízením telefonního záznamu obrátil na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, kde mu bylo doporučeno, aby k prokázání svých tvrzení o tom, že ze strany stěžovatelky jsou nařizovány prodejní ceny dodávaného zboží, pořídil záznam telefonního hovoru mezi ním a stěžovatelkou. Stěžovatelka z toho důvodu namítala, že podnět k pořízení telefonního záznamu dal sám Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a to jako orgán veřejné moci, a že syn odběratelky byl takto instruován k tomu, kam má budoucí telefonní hovor směřovat a co je cílem záznamu. Vzhledem k okolnosti, že pořizovatel záznamu byl pouze synem odběratelky, a nikoli

skutečným obchodním partnerem stěžovatelky, nelze ani daný telefonní hovor bez dalšího pokládat za hovor pracovní.

6. Stěžovatelka odkázala i na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 6. 2000 sp. zn. 2 To 73/2000, ve kterém byl vysloven názor, že v trestním řízení jsou procesně použitelné toliko odposlechy telefonních hovorů, provedené podle § 88 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Záznamy telekomunikačních hovorů, pořízené před začátkem řízení, není možno použít k důkazu. Soudní příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu má pravomoc vydat soud, a to jen v řádně zahájeném trestním řízení pro zákonem kvalifikovanou trestnou činnost a za důvodného podezření ze spáchání trestného činu.

7. Nejvyšší správní soud podle názoru stěžovatelky dále nesprávně vyložil obsah telefonního hovoru, pokud dovozoval, s jakou prodejní cenou stěžovatelka, resp. zástupce stěžovatelky, souhlasí, a s jakou už nikoliv. Soud pominul zdůvodnění stěžovatelky o vztahu telefonního rozhovoru k obchodní marži (daný závěr lze z důkazu záznamem telefonního hovoru učinit minimálně v rovné míře jistoty jako výklad soudu). Stěžovatelka vyslovila nesouhlas i s hodnocením důkazů elektronickou komunikací.

III.

Právní posouzení

8. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy ČR soudním orgánem ochrany ústavnosti. Není součástí soustavy obecných soudů, a proto není povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Samotný postup v soudním řízení, hodnocení skutkového stavu, výklad a aplikace podústavního práva jsou úlohou obecných soudů. K zásahu do činnosti orgánů veřejné moci je Ústavní soud oprávněn, pokud svými rozhodnutími porušily ústavně zaručená práva či svobody účastníka řízení. Rozměru zásahu do základních práv nebo svobod ovšem dosahuje toliko interpretace a aplikace práva, která byla provedena ve výrazném rozporu s principy spravedlnosti.

9. Z ústavněprávního pohledu je možno posuzovat pouze otázky, zda právní závěry obecných soudů a správních orgánů nejsou v extrémním nesouladu se skutkovým stavem, zda procesním postupem soudů nebo správních úřadů nebyly porušeny principy spravedlivého procesu, zda právní názory obecných soudů a správních orgánů jsou ústavně konformní, anebo zda naopak došlo k zásahu orgánů veřejné moci, kterým bylo dotčeno ústavně garantované právo nebo svoboda.

10. Napadená rozhodnutí obecného (správního) soudu a správního orgánu jsou ústavně konformní.

11. Ústavní soud je nucen podotknout, že ústavní stížnost je v zásadě toliko opakováním argumentů, které stěžovatelka namítala v řízení před Nejvyšším správním soudem a s nimiž se kasační soud obsáhle a ústavně konformním způsobem vypořádal, když v pečlivém odůvodnění zamítavého rozsudku řádně posoudil každou námitku. Rozhodnutí správních soudů vydaná ve věci nevykazují protiústavnost, protože byla založena na ústavně souladném a důsledném dokazování. Odůvodnění zákonnosti a přípustnosti důkazu formou záznamu telefonního hovoru, který byl pořízen

soukromou osobou bez vědomí manažera stěžovatelky a použit v řízení o správním deliktu, odpovídalo ústavním kautelám, neboť se zakládalo na řádném a ústavně nerozporném hodnocení legitimacy a přiměřenosti důkazu se zřetelem ke kolizi ústavně chráněných zájmů, mj. práva na soukromí stěžovatelky a zájmu na ochraně společnosti před správními delikty porušujícími pravidla hospodářské soutěže.

12. Lze tak konstatovat, že správní soudy i správní orgány postupovaly v řešené věci ústavně souladně a rozhodly předvídatelným způsobem. Ústavní soud dodává, že vzhledem k odůvodnění soudních rozhodnutí nedošlo ani k porušení principů spravedlivého procesu.

13. Ústavní soud proto ústavní stížnost odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2015

Ludvík David, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmerdová